

Toelichting

Algemeen

Aan de bijstand ligt het uitgangspunt ten grondslag dat het normbedrag, bedoeld ter voorziening in de algemeen noodzakelijke kosten van het bestaan met inbegrip van een component reservering, in beginsel toereikend is. Toch kan de financiële positie van mensen die langdurig op een minimum-inkomen zijn aangewezen onder druk komen te staan als er na verloop van tijd geen enkel perspectief lijkt te zijn om door inkomen uit arbeid het inkomen te verhogen. Om die reden is bij de invoering van de Wet werk en bijstand (hierna: WWB) in 2004 de langdurigheidstoelage in het leven geroepen. Sinds 1 januari 2009 is de langdurigheidstoelage gedecentraliseerd. Ook is de langdurigheidstoelage sinds die datum een bijzondere vorm van (categoriale) bijzondere bijstand.

Per 1 januari 2015 vervangt de individuele inkomensvoorschot de langdurigheidstoelage. Het verlenen van de individuele inkomensvoorschot is geen gebonden bevoegdheid meer, maar een discretionaire bevoegdheid. Dit is het gevolg van het woordje 'kan' in artikel 36, eerste lid, van de Participatiewet. In deze verordening heeft de raad een kader vastgesteld, aanvullend op het wettelijk kader, op grond waarvan het college gebruik maakt van zijn bevoegdheid om een individuele inkomensvoorschot te verlenen.

Dit wettelijk kader houdt in, naast het gestelde in artikel 36 Participatiewet, dat de raad wettelijk verplicht is op grond van artikel 8, lid 1 onder b alsmede lid 2 om een verordening vast te stellen waarin de raad in ieder geval invulling geeft aan de begrippen "langdurig en laag inkomen" alsmede de hoogte vaststelt van de individuele inkomensvoorschot.

Bij het beleid dat de raad vaststelt hoort ook de keuze om vast te stellen welke groepen niet in aanmerking komen voor een individuele inkomensvoorschot omdat er dan geen sprake is van een langdurig en laag inkomen en/of in welke gevallen personen uitzicht hebben op inkomensverbetering. Hierbij kan bijvoorbeeld worden gedacht aan personen bij wie in de referentieperiode een verlaging van de bijstand is toegepast vanwege een bepaalde schending van de arbeids- of een re-integratieverplichting of aan personen die uit 's Rijks kas bekostigd onderwijs volgen.

Vermeldenswaardig is dat deze personen ook uitgesloten zijn van het recht op langdurigheidstoelage onder de WWB.

Vast te leggen regels in verordening

De individuele inkomensvoorschot is niet gerelateerd aan bepaalde kosten. Het is een inkomensondersteunende maatregel voor bepaalde personen die langdurig een laag inkomen hebben en daarbij, gelet op de omstandigheden van die persoon, geen uitzicht hebben op inkomensverbetering (artikel 36, eerste lid, van de Participatiewet). Bij verordening moeten regels vastgesteld worden over het verlenen van een individuele inkomensvoorschot als bedoeld in artikel 36 van de Participatiewet. Deze regels moeten in ieder geval betrekking hebben op de wijze waarop invulling wordt gegeven aan de begrippen 'langdurig' en 'laag inkomen'. Op grond van deze verordening is geen sprake van een laag inkomen bij een inkomen hoger dan 110% van het wettelijk minimumloon over een onafgebroken periode van 3 jaar.

Daarnaast moet bij verordening de hoogte van de individuele inkomenstoelage bepaald worden. Het college kan in (wetsinterpreterende) beleidsregels aangeven wanneer sprake is van 'geen uitzicht op inkomensverbetering'. Gelet op de tekst van artikel 8, tweede lid, van de Participatiewet hoeft dit criterium niet te worden vastgelegd in de verordening. Bij de beoordeling van het criterium 'geen uitzicht op inkomensverbetering' moet het college rekening houden met de omstandigheden van de persoon. In artikel 36, tweede lid, van de Participatiewet is bepaald dat tot die omstandigheden in ieder geval worden gerekend:

- de krachten en bekwaamheden van de persoon, en;
- de inspanningen die de persoon heeft verricht om tot inkomensverbetering te komen.

Wijziging leefvorm

De leefvorm (alleenstaande, alleenstaande ouder of gehuwd) van een persoon kan wijzigen binnen de referentieperiode. Dit is bijvoorbeeld het geval indien gehuwden individuele inkomenstoelage aanvragen, maar zij over een gedeelte van de referentieperiode als alleenstaande moeten worden aangemerkt. Personen moeten dan ook over dat deel van de referentieperiode aan de voorwaarden voldoen om voor individuele inkomenstoelage in aanmerking te komen. Gehuwden moeten immers zowel gezamenlijk als afzonderlijk aan de voorwaarden voldoen. Gehuwden worden in die zin aangemerkt als één belanghebbende, gelet op de aan hun toegekende normuitkering.

Meerdere personen in een woning

In dit verband wordt opgemerkt dat onder de langdurigheidstoelage het delen van een woning met anderen geen effect had op de hoogte van de langdurigheidstoelage. Dit beleid wordt voortgezet onder de Participatiewet doordat de hoogte van de individuele inkomenstoelage in artikel 5 van deze verordening is gefixeerd naar gelang er sprake is van gehuwden, een alleenstaande ouder of een alleenstaande.

Geen overgangsrecht

Per 1 januari 2015 vervangt de individuele inkomenstoelage de langdurigheidstoelage. Het is niet nodig om in deze verordening overgangsrecht op te nemen met betrekking tot eerder verstrekte langdurigheidstoelagen, omdat artikel 78z van de Participatiewet voorziet in algemeen overgangsrecht met betrekking tot de wijzigingen in de Participatiewet als gevolg van de inwerkingtreding van de Invoeringswet Participatiewet en de Wet maatregelen WWB op 1 januari 2015. De individuele inkomenstoelage en voorheen de langdurigheidstoelage worden immers toegekend tegen een peildatum. Zaken die na de peildatum gebeuren hebben geen betekenis voor het recht op een dergelijke toeslag. Wie op een peildatum gelegen vóór 1 januari 2015 op basis van de toepasselijke verordening recht had op langdurigheidstoelage, behoudt dat onverkort, ongeacht of hij voldoet aan de voorwaarden die per 1 januari 2015 zijn gesteld in artikel 36 van de Participatiewet, deze verordening en de beleidsregels. Toekenning van het recht op individuele inkomenstoelage tegen een peildatum gelegen op of ná 1 januari 2015 is uitsluitend mogelijk als wordt voldaan aan de voorwaarden van artikel 36 van de Participatiewet, deze verordening en de beleidsregels.

Artikelsgewijze toelichting

Enkel die bepalingen die nadere toelichting behoeven worden hier behandeld.

Artikel 1. Begrippen

Lid 1

Begrippen die al zijn omschreven in de Participatiewet, Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) of de Gemeentewet worden niet afzonderlijk gedefinieerd in deze verordening. Deze zijn vanzelfsprekend van toepassing op deze verordening.

Lid 2

De begrippen zijn in een logische volgorde gerangschikt. Het aantal begrippen is beperkt tot hetgeen noodzakelijk is.

Inkomen

Met inkomen wordt bedoeld het inkomen zoals bedoeld in artikel 32 van de Participatiewet. In afwijking hiervan dient algemene bijstand voor de beoordeling van het recht op individuele inkomenstoelage ook in aanmerking te worden genomen als inkomen.

Bijzondere bijstand wordt niet als inkomen in aanmerking genomen. Aangezien individuele inkomenstoelage een vorm van bijzondere bijstand is, is het niet nodig expliciet te bepalen dat een eerder verstrekte individuele inkomenstoelage (of langdurigheidstoelage) buiten beschouwing moet worden gelaten bij de vaststelling van het inkomen. Het wordt niet wenselijk geacht een eerder verstrekte individuele inkomenstoelage in aanmerking te nemen als inkomen, omdat dit het ongewenst effect kan hebben dat een persoon geen recht op een individuele inkomenstoelage heeft omdat hij een te hoog inkomen heeft gehad in de referentieperiode vanwege een eerder verstrekte toeslag. Wat voor een eerder verstrekte individuele inkomenstoelage geldt, dat geldt ook voor een eerder verstrekte langdurigheidstoelage op grond van de WWB zoals die luidde vóór 1 januari 2015. Voor de bijstandverlening vrijgelaten middelen, moeten ook worden vrijgelaten bij de beoordeling van aanvragen om individuele inkomenstoelage. Het eventueel toekennen van een inkomstenvrijlating of een premie bij werkaanvaarding, heeft geen invloed op de hoogte van het inkomen, om reden dat deze faciliteiten op grond van artikel 31 lid 2 van de Participatiewet worden vrijgelaten en niet als inkomen in ogenschouw worden genomen.

Peildatum

De peildatum is de datum waartegen een persoon individuele inkomenstoelage aanvraagt. Het gaat om de datum waarop een persoon langdurig een laag inkomen heeft, geen in aanmerking te nemen vermogen heeft als bedoeld in artikel 34 van de Participatiewet en, gelet op de omstandigheden van die persoon, geen uitzicht op inkomensverbetering heeft. De peildatum komt meestal overeen met de meldingsdatum. De peildatum kan in beginsel niet liggen vóór de dag waarop een persoon zich heeft gemeld om individuele inkomenstoelage aan te vragen, tenzij sprake is van bijzondere omstandigheden. Dit volgt uit artikel 44, eerste lid, van de Participatiewet en de jurisprudentie rondom dit artikel.

Referteperiode

Verder is bepaald wat onder de referteperiode moet worden verstaan: een periode van 36 maanden voorafgaand aan de peildatum. Zie ook de toelichting bij artikel 3 onder 'langdurig'.

Artikel 2. Indienen verzoek

Artikel 36, eerste lid, van de Participatiewet is dusdanig gewijzigd dat een belanghebbende een verzoek tot verlening van een individuele inkomenstoelage kan indienen. Voorheen was de langdurigheidstoelage alleen op aanvraag verkrijgbaar. Onder aanvraag wordt verstaan: een verzoek van een belanghebbende, een besluit te nemen (artikel 1:3, derde lid, van de Awb). Een aanvraag dient in beginsel schriftelijk te worden ingediend (artikel 4:1 Awb).

Om onduidelijkheid te voorkomen over de wijze waarop het verzoek moet worden ingediend, bepaalt artikel 2 van deze verordening dat het verzoek moet worden gedaan middels een door het college vastgesteld formulier. Een verzoek wordt dan gezien als een aanvraag zoals bedoeld in afdeling 4.1.1 van de Awb. Het gaat dan om een schriftelijke aanvraag (artikel 4:1 van de Awb) die wordt ondertekend door de aanvrager en ten minste de naam en het adres van de aanvrager bevat, de dagtekening en een aanduiding van de beschikking die wordt gevraagd (artikel 4:2, eerste lid, van de Awb). De aanvrager verschaft ook de gegevens en bescheiden die voor de beslissing op de aanvraag nodig zijn en waarover hij redelijkerwijs de beschikking kan krijgen (artikel 4:2, tweede lid, van de Awb). Een mondeling verzoek kan hiermee dus niet worden aangemerkt als een verzoek om individuele inkomenstoelage zoals bedoeld in artikel 36 van de Participatiewet.

Artikel 3. Langdurig, laag inkomen

Van belang bij het bepalen wat een langdurig laag inkomen is, is wat onder 'langdurig' en onder 'laag' wordt verstaan.

Langdurig

De door de gemeenteraad vastgestelde langdurige periode voorafgaand aan de peildatum, wordt aangeduid als referteperiode. De referteperiode is in artikel 1 van deze verordening vastgesteld op 36 maanden. Met deze keuze is aangesloten bij het beleid van de gemeente Vught wat gold onder de Wwb en is dus gekozen voor bestending van het huidige beleid.

Laag inkomen

Een inkomen is laag als het niet hoger is dan 110% van het wettelijk minimumloon. Met deze keuze is aangesloten bij het bestaande gemeentelijk armoedebeleid van de gemeente Vught en artikel 36a van de Participatiewet waarbij mensen met een inkomen tot 110% van het wettelijk minimumloon een koopkrachttegemoetkoming kunnen krijgen.

Daarnaast wordt elke toepassing van de kostendelersnorm uitgesloten doordat het wettelijk minimumloon wordt gehanteerd. Indien de van toepassing zijnde bijstandsnorm gehanteerd zou worden, is de kostendelersnorm van toepassing. De kostendelersnorm kan per maand wijzigen waardoor een belanghebbende in de ene maand geen recht en de andere maand wel recht heeft op de individuele inkomenstoelage. Doorwerking hiervan in de vaststelling van de individuele inkomenstoelage, leidt tot hogere uitvoeringslasten en doorbreekt het zojuist gestelde beleidsmatige uitgangspunt; beiden zijn niet gewenst.

Verder wordt door de hoogte van het begrip 'laag inkomen' te stellen op 110% van het wettelijk minimumloon beoogd dat ook belanghebbenden die betaald werk verrichten met een inkomen om en nabij inkomensniveau, recht hebben op een individuele inkomensvoorslag (voor zover zij ook overigens voldoen aan de toekenningsvoorwaarden).

De vraag of het inkomen van een persoon gedurende de referentieperiode niet hoger is dan het langdurig lage inkomen van 110% van het wettelijk minimumloon, zal niet al te rigide mogen worden beoordeeld. In de uitvoeringspraktijk van de langdurigheidstoelage kwam het in het verleden wel eens voor dat een belanghebbende, al dan niet voor een korte duur, per maand meer loon had dan 110% van het wettelijk minimumloon en hierdoor buiten de doelgroep van de langdurigheidstoelage viel. Dat kon door een belanghebbende ervaren worden als onbillijkheid. Het is om die reden geweest dat de bestuursrechter eerder al had geoordeeld dat een marginale overschrijding van dit lage inkomen moet worden genegeerd.¹

Voor de uitvoeringspraktijk leidde deze toets dan wel tot de vraag "wat is een marginale overschrijding van het toetsingsinkomen?". Onduidelijkheid hierover heeft een aanzuigende werking richting bezwaar en beroep en dit is niet gewenst.

Om aan deze onduidelijkheid een grens te stellen is daarom in artikel 5, tweede lid bepaald dat wanneer een belanghebbende binnen de referentieperiode de inkomensgrens van 110% van het wettelijk minimumloon, als bedoeld in artikel 3 van deze verordening, slechts in beperkte mate overschrijdt (de zgn. "meerinkomsten"), dan stelt het college de hoogte van de individuele inkomensvoorslag vast onder aftrek van deze meerinkomsten.

Anders gezegd, de marginale overschrijding van het toetsingsinkomen ad 110% van het wettelijk minimumloon, wordt gedurende de gehele referentieperiode vastgesteld en vervolgens afgetrokken van de hoogte van de individuele inkomensvoorslag.

Het is echter niet de bedoeling dat een belanghebbende perioden waarin hij een inkomen boven de gestelde inkomensgrens heeft, kan middelen met perioden waarin hij vanwege de aanwezigheid van een uitsluitingsgrond, zoals bijvoorbeeld detentie, geen recht op bijstand had.

Aard van het inkomen

De aard van het inkomen is niet van belang. Dit betekent dat niet alleen uitkeringsgerechtigden, maar ook werkenden aanspraak kunnen maken op de individuele inkomensvoorslag.

Dit betekent ook dat personen die naast parttime werkzaamheden een aanvullende bijstandsuitkering ontvangen recht op een individuele inkomensvoorslag hebben, zolang zij een 'laag' inkomen ontvangen, d.w.z. onder de inkomensgrens van 110% van het wettelijk minimumloon.

Artikel 4. Geen individuele inkomensvoorslag

Artikel 13 van de Participatiewet bepaalt wie uitgesloten zijn van het recht op bijstand. Het betreft hier zowel de bijstand voor algemene bijstand als de bijzondere bijstand. Ook dit artikel is van toepassing op de verstrekking van de inkomensvoorslag. Dus geen recht op inkomensvoorslag voor een gedetineerde, tenzij er sprake is van bijzondere vormen van detentie.

¹ CRvB 19-08-2008, nrs. 06/1163 WWB e.a., ECLI:NL:CRVB:2008:BE8918 en CRvB 15-02-2011, nr. 08/5141 WWB, ECLI:NL:CRVB:2011:BP5532.

Verblijf buiten Nederland

In het eerste lid van artikel 4 wordt vermeld dat indien een belanghebbende langer dan de toegestane periode in het buitenland verblijft, er geen recht op de toeslag bestaat. Dit moet zodanig worden uitgelegd dat het dan moet gaan om langer verblijf in het buitenland en niet om korte overschrijdingen in verband met een vakantie in het buitenland. Bij een langer verblijf in het buitenland is het namelijk vaak niet mogelijk het inkomen vast te stellen, daar het inkomen in het buitenland ook gerelateerd dient te worden aan de levensstandaard aldaar.

Dit bewijsprobleem moet door het college wel nadrukkelijk aan de orde worden gesteld, zo bleek uit de uitspraak van de CRvB d.d. 19-02-2008 (ECLI:NL:CRVB:2008:BC5885). Hierin stelt de CRvB dat artikel 36 lid 6 WWB noch artikel 11 WWB, noch artikel 13 lid 1 onderdeel d WWB van overeenkomstige toepassing verklaart. Om die reden is de CRvB van oordeel dat het recht op langdurigheidstoelage niet kan worden afgewezen enkel op de grond dat - zonder toestemming van het college - langer dan de gebruikelijke vakantieperiode buiten Nederland werd verbleven en diensgevolge enige tijd geen bijstand werd ontvangen. Niet is gesteld of gebleken dat appellante niet (ook) in de periode waarin zij langer dan de voor haar gebruikelijke vakantieperiode in het buitenland heeft verbleven, was aangewezen op een inkomen op minimumniveau. Van enig inkomen in meerbedoelde periode is niet gebleken zodat niet kan worden gesteld dat zij een inkomen heeft gehad dat hoger is dan de voor haar van toepassing zijnde norm.

Eigen woning

Eén van de voorwaarden om voor de inkomensvoorslag in aanmerking te komen is dat een belanghebbende voldoet aan de vermogensbepalingen. In de wet worden voor eigenwoningbezit vermogensvrijlatingen genoemd. Deze vermogensvrijlatingen zijn ook van toepassing op de verlening van de inkomensvoorslag. In de wet wordt echter aangegeven dat als iemand als gevolg van een eigen woning meer vermogen heeft dan vrijgelaten mag worden er onder voorwaarden bijstand verleend kan worden in de vorm van een lening. Het is niet toegestaan om de inkomensvoorslag in de vorm van een lening te verstrekken. Een strikte toepassing van de wet, betekent dat er in een dergelijke situatie geen inkomensvoorslag verleend kan worden, hetgeen tot een onbillijke situatie kan leiden. In een situatie dat iemand als gevolg van het eigen woning bezit meer vermogen heeft dan toegestaan, het duidelijk is dat het inkomen in de referentieperiode en in de maand voorafgaand aan de peildatum niet meer is dan 110% van het wettelijk minimumloon wordt de inkomensvoorslag wel verleend.

Inspanningsverplichting

Een belanghebbende die de arbeidsverplichtingen heeft opgelegd gekregen, heeft uitzicht op inkomensverbetering. Er moet daarom worden beoordeeld of belanghebbende voldoende heeft gedaan om het inkomen te verbeteren.

Belanghebbende kan aantonen dat hij voldoende inspanningen heeft verricht om te komen tot inkomensverbetering wanneer hij in de periode van drie jaar voorafgaand aan het verzoek, geen maatregel heeft opgelegd gekregen wegens schending van de arbeids- en re-integratieverplichtingen van de tweede categorie (als bedoeld in artikel 7 en 8 Afstemmings- en robuuste incassoverordening Participatiewet, IOAW en IOAZ gemeente Vught 2015 jo. artikel 18, lid 2 en lid 4 Participatiewet).

Het weigeren van een baan of andere verwijtbare gedragingen zoals genoemd in artikel 18, lid 4 Participatiewet dan wel artikel 7, lid 2 onder b en c of 8, lid 2 onder b en c is voldoende aanleiding tot het weigeren van de inkomensvoorschot.

Om cumulatie te voorkomen van verlies van het recht op de individuele inkomensvoorschot, is tevens bepaald dat een maatregelbesluit slechts eenmalig kan leiden tot verlies van het recht op een individuele inkomensvoorschot.

Opleiding of studie

Studenten zijn uitgesloten van de individuele inkomensvoorschot omdat zij naar verwachting binnen afzienbare tijd een inkomensverbetering kunnen realiseren.

Artikel 5. Hoogte van de individuele inkomensvoorschot

De wetgever stelt geen beperking of criteria met betrekking tot de hoogte van de individuele inkomensvoorschot. De gemeente mag hierin dus variëren. De individuele inkomensvoorschot kan slechts eenmaal per 12 maanden verstrekt worden.

Bij de hoogte van de individuele inkomensvoorschot wordt onderscheid gemaakt tussen een alleenstaande, een alleenstaande ouder en gehuwden.

Gehuwden

Bij gehuwden moet in het oog worden gehouden dat het recht op individuele inkomensvoorschot de gehuwden gezamenlijk toekomt. Worden personen op de peildatum als gehuwden aangemerkt, dan moeten beide gehuwden voldoen aan de voorwaarden van artikel 36, eerste lid, van de Participatiewet. Voldoet één van hen niet aan deze voorwaarden, dan bestaat voor beiden geen recht op individuele inkomensvoorschot.²

Is één van de echtgenoten uitgesloten van het recht op individuele inkomensvoorschot, anders dan vanwege het niet voldoen aan de voorwaarden van artikel 36, eerste lid, van de Participatiewet, dan komt de rechthebbende partner wel in aanmerking voor een individuele inkomensvoorschot. Het gaat hier om een partner die op een van de in artikelen 11 of 13, eerste lid, van de Participatiewet genoemde gronden geen recht heeft op bijstand.

Als slechts één partner recht heeft op individuele inkomensvoorschot, komt deze rechthebbende partner in aanmerking voor een individuele inkomensvoorschot naar de hoogte die voor hem als alleenstaande of alleenstaande ouder zou gelden. Dat is geregeld in het tweede lid.

Personen die geen uitkering voor levensonderhoud ontvangen

Bij personen die een uitkering voor levensonderhoud van afdeling Publiekszaken ontvangen is de hoogte van het maandelijks inkomen vastgesteld en bekend. Bij personen zonder uitkering voor levensonderhoud is dat, evenals bij de uitvoering van de langdurigheidstoelag in de periode voor 1 januari 2015, niet het geval. Op basis van inkomensgegevens die bij deze personen opgevraagd worden, kan het college dan objectief vaststellen of de belanghebbende met zijn inkomen onder de vorengenoemde inkomensgrens blijft van 110% van het wettelijk minimumloon.

² CRvB 13-07-2010, nr. 08/2345 WWB, ECLI:NL:CRVB:2010:BN2529.

Uit de uitvoeringspraktijk van de langdurigheidstoelage is gebleken dat een belanghebbende of gedurende de gehele referentieperiode iets meer verdient dan de inkomensgrens van 110% van het wettelijk minimumloon of gedurende een korte periode in de referentieperiode. Een dergelijke marginale overschrijding van de inkomensgrens, kan worden ervaren als een vorm van onbillijkheid en kan een aanzuigende werking hebben richting bezwaar en beroep.

Het is om die reden dat de gemeente de beleidskeuze heeft gemaakt dat wanneer een belanghebbende binnen de referentieperiode, de inkomensgrens van 110% van het wettelijk minimumloon, als bedoeld in artikel 3 van deze verordening, slechts in beperkte mate overschrijdt (de zgn. 'meerinkomsten'), dat in dat geval het college de hoogte van de individuele inkomensstoelage vaststelt onder aftrek van deze meerinkomsten.

Bijvoorbeeld, stelt dat een belanghebbende in de referentieperiode een inkomen dat maandelijks € 5,- hoger ligt dan de 110% van het wettelijk minimumloon, dan heeft deze belanghebbende gedurende een periode van 36 maanden meerinkomsten ter hoogte van $36 \times € 5,- = € 180,-$. Dit bedrag wordt dan afgetrokken van de hoogte van de voor belanghebbende geldende individuele inkomensstoelage.

Artikel 9. Inwerkingtreding en citeertitel

Per 1 januari 2015 vervangt de individuele inkomensstoelage de langdurigheidstoelage. Het is niet nodig om in deze verordening overgangsrecht op te nemen. De individuele inkomensstoelage en voorheen de langdurigheidstoelage worden immers toegekend tegen een peildatum. Wie op een datum gelegen vóór 1 januari 2015 op basis van de toepasselijke verordening recht had op langdurigheidstoelage, behoudt dat onverkort, ongeacht of hij voldoet aan de voorwaarden die per 1 januari 2015 zijn gesteld in artikel 36 van de Participatiewet en deze verordening. Toekenning van het recht op individuele inkomensstoelage tegen een datum gelegen op of ná 1 januari 2015 is uitsluitend mogelijk als wordt voldaan aan de in artikel 36 van de Participatiewet en deze verordening opgenomen voorwaarden.